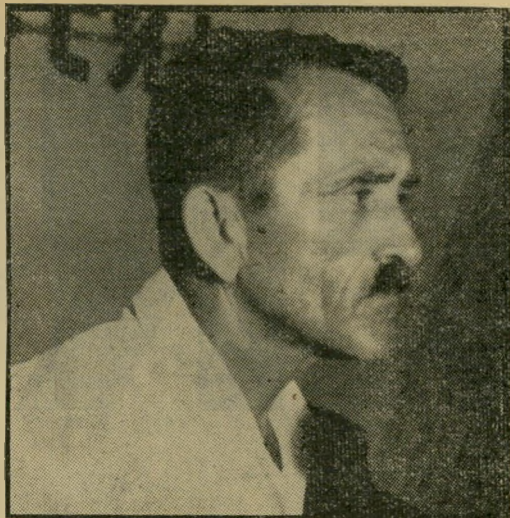

שמורת הטבע הפרטית של האלוף (מיל') אברהם יפה

מאשים ירמיה ייחוד ויורי

שהם קרובים לנושא שמירת הטבע, שהאחרים להם בתוקף החוק הם נרפים ולא יוצלחים, ואנחנו נעשה זאת יותר טוב במשאבים העצומים המתבזזים על ידם.

זה התייחס למישרת ישראל, למישרד הפנים, ל- מחלקה להגנת הצומח, למינהל-מקרקעי ישראל, למע"צ

עם הופעת הסיירת הידוקה החלה השתוללות אנטי-ערבית מתוכננת ועיקבית, שהדיה הגיעו פעם בפעם אל הציבור באמצעות כלי-התיקשורת

ולקק"ל, שהשמצתם היתה סעיף קבע בישיבות צוות א' מדי שבוע.

התייחסות זו כללה גם טיפוח ניגודים וזריית תהום של ניכור ושינאה בין הרשות לחברה להגנת הטבע, שהגתה בעצם את רעיון שמירת הטבע בארץ, ועוסקת בה בצורה עממית, נרחבת ויעילה. באותה רוח זולזלו והושמצו על ידו אנשי מדעי הטבע האקדמיים, שהגיעו לחלוק על דרכו, כללית או בפרטים, וגם איתם יצר מערכת יחסים עכורה שהשפיעה לרעה על כל עבודת הרשות.

כשהחל בפעילותו הפוליטית במיסגרת תנועת, ארץ ישראל השלמה, שהיה ממיסדיה, הפך מישרד הרשות לצומת-העצבים שלה.

פגישות וישיבות בעניינים פוליטיים בלישכת המנהל הפכו לדבר של יום ביומו וזמנו התחלק בין הרשות והפוליטיקה.

התעמולה הפוליטית בישיבות צוות א' כבאסיפות הנדירות של כלל עובדי הרשות גברה והחציפה, וגולה זמן ניכר ויקר.

כשנבחר לכנסת, קיוונו שיפרוש מהרשות וישהר אותנו מנוכחותו הדומיננטית. הוא לא עשה זאת, ותחת זה השלים את תוכניתו לחיים טובים וקלים ברשות על-ידי מינויו של הסמנכ"ל, אדיר שפירא, כמנכ"ל, והסתפקות בתפקיד יו"ר הרשות.

דבר זה איפשר לו להמשיך למשך בחוטים העיקריים וליהנות מהילת שמה של הרשות בארץ ובחולל. הבאתו של אדיר שפירא על-ידי יפה כסמנכ"ל הרשות עוררה את התנגדות רוב עובדי הרשות הבכירים.

היה ברור שהוא חוסם בכך את דרך התקדמותו הטיבעית של מס' 2 ברשות, עד אז עוזי פז - מיסדה האמיתית של הרשות והרוח החיה האירגונית והמקי- צועית בבניית תשתיתה ופיתוחה.

אולם לפז היה גם, "חסרון" גדול. הוא היה עצמאי, עמד על עקרונות של שמירת הטבע והמינהל התקין, ולא היה "לקקן" כמינהג מקורבי האלוף (מיל').

הסמנכ"ל החדש, שנפלט אז מהנהגת החברה להגנת הטבע, היה כשר בניוחד אחרי שיצא בטייקת- דלת מביתה של המתחרה השנואה. ואמנם, בתקופה הראשונה לכהונתו שררה בין השניים ממש אידיולוגיה.

שפירא, שהיה בעל כושר אירגוני ניכר, הסתער על עניין התרחבות הרשות והשתלט על תחומים חדשים רבים, שלא היו כלולים בתפקידי המוגדרים בחוק.

במשך שנים היה היו"ר/מנכ"ל משמיע ביקורת והשמצות על אולת-יידם של כל מישרדי-הממשלה בעניינים הקשורים בצורה כלשהי בענייני הרשות ועל הממשלה כולה.

הוא חתר כל הזמן לקבל בקבלנות ביצוע תפקידים (המשך בעמוד 64)

הוא חתר כל הזמן לקבל בקבלנות ביצוע תפקידים

הוא חתר כל הזמן לקבל בקבלנות ביצוע תפקידים

הוא חתר כל הזמן לקבל בקבלנות ביצוע תפקידים

הוא חתר כל הזמן לקבל בקבלנות ביצוע תפקידים

מוגבל שתן יפה לנאמנו במקום, מייק, שנתגלה כ- עבריין ציד ודיג בלתי-חוקי.

חקירה שניהלתי בעניינו בתוקף תפקידי האחרון ברשות, הופרעה לאורך כל הדרך על-ידי יפה. כשהצי- לחתי, למרות ההפרעה, להשלימה וביקשתי להגישה לתביעה מישפטית, מנע זאת בטענה כי הדבר יזיק ל"שמה הטוב" של הרשות וילכלך גם אותו אישית.

הוא מינה ועדה בודקת מנאמניו שסגרה את התיק תמורת החלטה על פיטורי האיש, תוך תשלום פיצויים נדיבים, וקבירת העניין מבחינה מישפטית.

אדיר שפירא, שנתמנה בינתיים כמנכ"ל, ידע על הנעשה בחיבר, ולעיתים אף השמיע ביקורת בעניין. אולם אף פעם הוא לא יצא בגלוי ובאומץ נגד מעשיו של "הבוס הגדול". אברהם יפה היה מטיף תמיד לעובדים על תפקידם החלוצי, על הסתפקות במועט בשכר ובתנאי-שירות צנועים, וניצל עד תום את מסירו- תם והאבתם לטבע.

הוא היה חוזר תכופות על החוכמה שלו: "בעצם, אתם צריכים לשלם בעד הזכות לעבוד בעבודה הזו ולא לקבל עבורה שכר". ואכן, הצליח לגייס קבוצת

יו"ר-הרשות יפה והסיירת הידוקה

„משועים לדבר“, שהקימו בעבודה מסורה וקשה, בתנאים קשים ובתמורה חומרית מינימלית, תשתית מפוארת, אולם, באשר לו עצמו הוא לא חסך אף פעם בהוצאותיו האישיות, והיה סמל לאורח חיים בזבזני וראוותני.

מבוגרת המנהל היתה תמיד מפוארת ומדגם חדיש ביותר. הנהג הצמוד שלו נהנה תמיד מתנאי שכר ושרות טובים. גינוני הלישכה המפוארת והמזכירה האישית הזכירו תמיד לישכת אלוף בצבא, ואורח- דיבורו והתנהגותו איתנו, „פקודיו“, כמו הרוח ששררה בלישכה, נועדו להבליט בכל זמן את פער הרמות שבינו וביניהם, פקודיו הוותיקים.

במסד אחר של הרשות, והיו נודעות לרובנו בהפתעה

במסד אחר של הרשות, והיו נודעות לרובנו בהפתעה

במסד אחר של הרשות, והיו נודעות לרובנו בהפתעה

במסד אחר של הרשות, והיו נודעות לרובנו בהפתעה

במסד אחר של הרשות, והיו נודעות לרובנו בהפתעה

במסד אחר של הרשות, והיו נודעות לרובנו בהפתעה

במסד אחר של הרשות, והיו נודעות לרובנו בהפתעה

במסד אחר של הרשות, והיו נודעות לרובנו בהפתעה

במסד אחר של הרשות, והיו נודעות לרובנו בהפתעה

במסד אחר של הרשות, והיו נודעות לרובנו בהפתעה

במסד אחר של הרשות, והיו נודעות לרובנו בהפתעה

במסד אחר של הרשות, והיו נודעות לרובנו בהפתעה

במסד אחר של הרשות, והיו נודעות לרובנו בהפתעה

התפטרותו של מנכ"ל רשות-שמורות הטבע, אדיר שפירא, ונימוקה, הם רק קצהו הגלוי של קרחון עלילות הרשות ובעליה, האלוף (מיל') אברהם יפה. המנכ"ל המתפטר המעיט בהסברת נימוקיו ולא יצא למילחמה ציבורית גלויה נגד יו"ר הרשות, שגרם להתפטרותו.

נראה שמצפנו אינו נקי לגמרי, אחרי שימש במשך שנים כיד ימינו של יפה, חלקו בתהליך הסתא- בות הרשות אינו מבוטל.

הייתי אחד הראשונים שהקדישו פרק נכבד מחייהם לשמירת הטבע, כעובד הרשות מראשיתה. פרשתי מע- בודתי בטרם-עת אחרי מאבק עקשני, שנכשל, נגד היו"ר ועושי דברו הקרובים, ואני מוצא מחובתי להע- לות את הידוע לי על הרשות, למען יידע הציבור ויבין את המתרחש בה בימים אלה.

כבר בראשית 1974 הכינונו, קבוצת עובדים בכירים, מוותיקי הרשות ובוגריה, תזכיר לשר-החקלאות ולמי- ליאת הרשות, שבו הוארו בפרוטרוט דרכי ניהולו של יפה, שנשא אז בשני התפקידים המוגדרים בחוק של היו"ר ומנכ"ל הרשות, והתייחס לטבע הארץ כלאחווה פרטית, ולעובדי הרשות כלצמיתיה.

ממש לפני הגשת התזכיר נסוגו חלק ממחבריו, פוררו את הקבוצה, והתזכיר נגנז. אומיני הדבר שרובם ממשיכים בתפקידים בכירים עד היום, בעוד „שעושי

הצרות“ שהמשיכו במאבק העקשני, פוטרו או הת- פוטרו עד האחרון שבהם.

התזכיר תיאר את נוהגיו השרירותיים של היו"ר בעניין קבלה ופיטורים של העובדים, קביעת תנאי העבודה והשכר, קביעת מינה המוסד, אירגונו, תיפ- עולו והקצאת משאבים, ואת חסיגונו הגס והמזולזל ביחסו לעובדים ולגורמיהוץ כאחד.

צויין כי המודד המכריע בבחירתו את אנשי הצוות ברשות וביכולתם להחזיק מעמד בתפקידיהם הינו ציי- תנות, חנופה, והסתגלות לשילטון-היחיד שלו.

תוארה האווירה העכורה של השבון ופחד האופפת את הצוות המוביל, כמשירדי הרשות רוחשים תמיד שמועות ותככים שמקורם בלישכתו לפי שיטת „הפרד ומשול“, שהפעיל תמיד בצורה בוטה.

אנשים טובים גלים ניסו להשתלב בעבודה וברחו ממנה במהרה בגלל האווירה הזו, ותחלופת העובדים היתה והינה עצומה.

כבר אז ב-1974, היה מיספר העובדים שעזבו, שפוט- רו או התפטרו, יותר מ-50, מהם 11 בכירים, והרבה עובדי-שרה מעולים ומסורים. סופר על עיסוקיו הצדדיים הרבים של המנהל ועל נסיעותיו התכופות לחו"ל שלא נדונו בשום מוסד של הרשות ועלו לה חון עתק.

נסיעותיו אלה נמשכו גם אחרי-כך, ולפי מיספרן וטווחיהן נוצר הרושם שהאלוף (מיל') יפה מנהל רשות לשמירת טבע של אחת מהגדולות שבמדינות העולם.

פרשה חמורה במיוחד במסכת היתה דרך ניהולו הישיר את אגף הגנת חיות-הבר. בהתיימרו להיות המומחה מיספר 1 בארץ לנושא (דבר שהיה בו שמץ של אמת לאור נסיונו עתיר השנים בעיד פראי ובלתי חוקי). הוא ראה באגף את קודש הקדשים של אחוותו.

הוא טיפח וריכוז בו חבורה משונה של ציידים - פקחי ציד עם עבר של צייד כשלו, והעניק להם זכויות, סמכויות, ותנאים מיוחדים.

בו בזמן הגה את רעיון החיבר, שמורת טבע לטי- פוח חיות התנ"ך ביוטבתה, וכמינהגו עשה לכך פיר- סומת עולמית, אבל לא שיתף ברעיון, כמו בהגשמתו, איש מבכירי הרשות ומהזואולוגים המוכרים בארץ, פרט לעושי דברו.

הוא הביא צייד חיות-בר מהולנד ועשאו לכלי-יכול בשמורה, וכן מינה לעצמו עוזר אישי מעובדי הרשות הוותיקים, שהיה מוכן להתכופף לפני כל משאלותיו, ועסק בעיקר בגיוס כספים.

נתברר לימים כי גם אמצעי גיוס הכספים לא היו כשרים ביותר וכללו בין השאר היטל שרירותי על הציידים „לתרומם“ סכום מסוים לחיבר, כתנאי לקב- לת רשיון הצייד השנתי. מעשה זה הופסק לאחר מספר שנים, כשהיה חשש שיפרוץ החוצה כשערוויה.

עם הזמן צצו ועלו פרשות נוספות של מינהל בלתי- תקין בחיבר, שהחמורה שבהן היתה החיפוי הבלתי-

הוא טיפח וריכוז בו חבורה משונה של ציידים - פקחי ציד עם עבר של צייד כשלו, והעניק להם זכויות, סמכויות, ותנאים מיוחדים.

בו בזמן הגה את רעיון החיבר, שמורת טבע לטי- פוח חיות התנ"ך ביוטבתה, וכמינהגו עשה לכך פיר- סומת עולמית, אבל לא שיתף ברעיון, כמו בהגשמתו, איש מבכירי הרשות ומהזואולוגים המוכרים בארץ, פרט לעושי דברו.

הוא הביא צייד חיות-בר מהולנד ועשאו לכלי-יכול בשמורה, וכן מינה לעצמו עוזר אישי מעובדי הרשות הוותיקים, שהיה מוכן להתכופף לפני כל משאלותיו, ועסק בעיקר בגיוס כספים.

נתברר לימים כי גם אמצעי גיוס הכספים לא היו כשרים ביותר וכללו בין השאר היטל שרירותי על הציידים „לתרומם“ סכום מסוים לחיבר, כתנאי לקב- לת רשיון הצייד השנתי. מעשה זה הופסק לאחר מספר שנים, כשהיה חשש שיפרוץ החוצה כשערוויה.

עם הזמן צצו ועלו פרשות נוספות של מינהל בלתי- תקין בחיבר, שהחמורה שבהן היתה החיפוי הבלתי-

הוא טיפח וריכוז בו חבורה משונה של ציידים - פקחי ציד עם עבר של צייד כשלו, והעניק להם זכויות, סמכויות, ותנאים מיוחדים.

בו בזמן הגה את רעיון החיבר, שמורת טבע לטי- פוח חיות התנ"ך ביוטבתה, וכמינהגו עשה לכך פיר- סומת עולמית, אבל לא שיתף ברעיון, כמו בהגשמתו, איש מבכירי הרשות ומהזואולוגים המוכרים בארץ, פרט לעושי דברו.

הוא הביא צייד חיות-בר מהולנד ועשאו לכלי-יכול בשמורה, וכן מינה לעצמו עוזר אישי מעובדי הרשות הוותיקים, שהיה מוכן להתכופף לפני כל משאלותיו, ועסק בעיקר בגיוס כספים.

נתברר לימים כי גם אמצעי גיוס הכספים לא היו כשרים ביותר וכללו בין השאר היטל שרירותי על הציידים „לתרומם“ סכום מסוים לחיבר, כתנאי לקב- לת רשיון הצייד השנתי. מעשה זה הופסק לאחר מספר שנים, כשהיה חשש שיפרוץ החוצה כשערוויה.

עם הזמן צצו ועלו פרשות נוספות של מינהל בלתי- תקין בחיבר, שהחמורה שבהן היתה החיפוי הבלתי-

הוא טיפח וריכוז בו חבורה משונה של ציידים - פקחי ציד עם עבר של צייד כשלו, והעניק להם זכויות, סמכויות, ותנאים מיוחדים.

בו בזמן הגה את רעיון החיבר, שמורת טבע לטי- פוח חיות התנ"ך ביוטבתה, וכמינהגו עשה לכך פיר- סומת עולמית, אבל לא שיתף ברעיון, כמו בהגשמתו, איש מבכירי הרשות ומהזואולוגים המוכרים בארץ, פרט לעושי דברו.

הוא הביא צייד חיות-בר מהולנד ועשאו לכלי-יכול בשמורה, וכן מינה לעצמו עוזר אישי מעובדי הרשות הוותיקים, שהיה מוכן להתכופף לפני כל משאלותיו, ועסק בעיקר בגיוס כספים.